

jo ikke saa stort et Arbejde, og finansielt set spiller det ikke nogen videre stor Rolle. Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Sagen til velvillig Fremme her i Tinget.

Andreasen: Ogsaa jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Forslag, men jeg maa dog ligesom den ærede foregaaende Taler (Carl Hansen [Præstø Amts 5te Valgkreds]) udtale min Beklagelse over, at man ikke derved løser den alvorlige Opgave at skaffe Plads til de mange sindssyge, det er nødvendigt at anbringe under offentlig Forsorg. Det fremgaar af Forslaget, at naar Udvidelsen finder Sted nede paa Anstalten ved Vordingborg, vil der vindes yderligere Plads til 56 Patienter, men læser man Bemærkningerne til Lovforslaget igennem, viser det sig, hvad vistnok ogsaa den ærede foregaaende Taler nævnedes, at der i Aaret fra 1. December 1906 til 30. November 1907 var 899 Patienter, der søgte Optagelse, hvoraf 319 maatte afvises. I det følgende Aar fra 1. December 1907 til 30. November 1908 maatte af 812 Patienter, der søgte Optagelse, 316 afvises. Selv om man nu skaffer Plads til 56 Patienter, er der meget langt igen, inden vi faa raadet Bod paa det meget uheldige Forhold, at vi ikke have Plads til de sindssyge paa vore Anstalter.

Det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen) nævnedes før Udtalelser, der tidligere ere fremsatte her i Tinget, om, at der fra Statens Side maatte træffes yderligere Foranstaltninger for at skaffe Plads til de sindssyge. Det er mig bekendt, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) Gang paa Gang i Folketingets Finansudvalg har krævet Fremme af dette Spørgsmaal, krævet Foranstaltninger, hvorved det lykkedes at hjælpe de mange Mennesker, som i Kraft af de nuværende Forhold ere overordentlig uheldigt stillede. Den Mangel, der hersker, giver sig ofte ret uhyggelige Udslag. For nylig hørte jeg om et Tilfælde fra Nordsjælland — og det er sikkert ikke et enestaaende Tilfælde —, hvor man indenfor en Familie havde en sindssyg, en Mand, som det var umuligt at have i Familien, men man vidste ikke Udvej til at faa ham anbragt paa en Anstalt, der var ingen Plads, man søgte og søgte forgæves, og det endte med, at man maatte anbringe ham i en Vognport. Jeg siger, at den Slags uheldige Forhold ere ikke enestaaende. I min egen Valgkreds

har jeg haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med et Tilfælde fra den aller- seneste Tid. En mindre Gaardmand der havde den sørgelige Skæbne, at hans Hustru blev sindssyg. Han er ikke velstillet, han har kun fra Haanden i Munden, han kunde ikke have hende hjemme, da hun var farlig for sine Omgivelser, og hun blev derfor anbragt paa Amtssygehuset i Næstved den 3. Marts i Fjor. Da hun havde været der til 3. November samme Aar, maatte han tage hende hjem, men dette Ophold havde kostet ham 1,030 Kr. Det var lykkedes ham ved gode Venner og Naboers Bistand at faa dette Beløb betalt, men hvis denne Mand fremdeles skal ofre Penge af sin egen Lomme for at faa sin stakkels syge Hustru anbragt, gaar han fra Hus og Hjem.

Jeg vil i øvrigt i Tilslutning til, hvad den ærede foregaaende Taler sagde, spørge den højtærede Minister, om det ikke var muligt, at man indtil videre kunde hjælpe paa de uheldige Forhold derved, at Staten ydede Kommunerne et Tilskud til Omkostningerne ved Patienternes Anbringelse paa Amtssygehusene og de kommunale Sygehuse. Jeg tror, at man ad den Vej midlertidig kunde raade nogenlunde Bod paa de nuværende uforvarselige Forhold, og idet jeg fremsætter disse Bemærkninger, opfordrer jeg Ministeren til ikke at lade hengaa ret lang Tid, før han fremkommer med yderligere Forslag til Udvidelse af en eller flere af vore Sindssygeanstalter eller med Forslag til Oprettelse af en ny Statsanstalt. Der er ved Mødets Begyndelse i Dag fra Formandens Side meddelt, at der her i Tinget er indbragt et Andragende fra Almindelig dansk Lægeforening med Opfordring til Rigsdagen om at afhjælpe Pladsmangelen paa Sindssygeanstalterne. Der er fra mange Sider rettet Henvendelser desangaaende til Regering og Rigsdag, og jeg er sikker paa, at Ministeren selv personlig ved, i hvor høj Grad der er Trang til omfattende Foranstaltninger paa dette Omraade. Jeg haaber, at den højtærede Minister ikke vil undlade at fremsætte videregaaende Forslag i saa Henseende.

Lange: Jeg skal ikke spille megen Tid paa Omtalen af dette lille Lovforslag, idet jeg antager, at mine Udtalelser saavel ved Finanslovbehandlingen i Fjor som ved Finanslovbehandlingen i Aar staa tilstrækkeligt i ærede Medlemmers Erindring. Jeg er ikke nogen Modstander af dette Lovforslag, tværtimod, men jeg maa i